

Droga Krzyżowa

ks. Jan Sochoń

Chryste. Zbawco i Odkupicielu. Otwieram serce na rozważanie świętej Twojej męki. Pragnę przejąć się do głębi tym, coś wycierpiał, pamiętając dla kogo cierpiałeś. Niech będzie ze mną Twoja życzliwość, abym poprzez skrucę i dziękczynienie otrząsnął się z obojętności. Abym zdecydowanie trwał w bliskości zbawczego cierpienia.

Stacja I. Wyrok

Często tak rozmyślam: Chryste, nie jesteś mi potrzebny z tą swoją obciążającą miłością, jakąś tajemniczą troską o zbawienie

wszystkich. Przecież nie mam na tyle sił, aby pomóc Ci wydostać się z kręgu zdrad, otaczających Twoje święte życie. Ale Ty wciąż stajesz przed moim sądem. Jesteś w mojej władzy. Właśnie dlatego odkrywam miłość, dobro, życie.

Stacja II. Podjęcie krzyża

Krzyż to lot ptaka, nasze rozłożone ręce albo twarz: linia nosa przecina się z linią oczu. Nie sposób żyć bez jedności z tym zbawczym znakiem. Im mocniej zwrócimy się ku Ukrzyżowanemu, tym bardziej w swej ułomności i ludzkim cierpieniu będziemy sobie bliscy,

potrzebni.
Naprawdę!

Stacja III. Upadek zmęczenia

Próbuję wyobrazić sobie ból umęczonego ciała Jezusa, gdy upada pod ciężarem belki krzyża. Wiem, zostałem wypędzony z raju i odtąd skłonność do grzechu nie opuszcza mej wrażliwości. Proszę więc, Panie: ześlij moc pokory, abym mógł powstać z upadku, żyć w głębi Twojej opieki.

Stacja IV. Matka

Stoją teraz razem. Dlaczego niebo nie spada na ziemię? Gdyby mogła wycierpieć za Niego. Nieść ciężar. Tego pragnie miłość. Lecz jeszcze większa miłość dyskretnie mówi: milczmy. Dokonuje się zbawienie. Nie przeszkadzajmy. Niech jaśnieje krzyż na naszych wargach.

Stacja V. Cyrenejczyk

Przechodzę obok drogi krzyżowej. Czy Jezus przyjmie moją wymuszoną pomoc? Często wbrew własnym chęciom jestem powodem dobra. Jakież to szczęście i radość. Gdy poddaję się grzechowi, zawsze zjawia się wspierająca bliskość Boga. Idę wraz z Nim.

Stacja VI. Weronika

Skąd przybiegła Weronika? — nie wiem. Lecz przebiła się przez mur żołdaków strzegących Mistrza. Jej chustę miłości podtrzymuje wiatr. Jej ręce i oczy nie mówią. Tylko odwaga krzyczy: szczęście jest możliwe, szczęście jest możliwe!

Stacja VII. Upadek samotności

Miłość sprawia ból. Odczuwamy to - mocą swych słabości -

chyba wszyscy. Od czasu do czasu zdarza się nam gwałtowny sprzeciw wobec absurdu cierpienia. Po cóż, dlaczego? Upadając pod ciężarem krzyża Chrystus zapewnia: nie bój się pytań trudnych, przynoszących samotność, cierpienie. Upadaj, gdyż powstaniesz.

Stacja VIII. Płaczące niewiasty

Jezus dźwigając krzyż zapewne niewiele widział. Pochylony, obolały, oddzielony od rzeczywistości krwią. Gdy jednak zdjęto z Jego ramion belkę, spostrzegł kilka kobiet płaczących, lamentujących. On wie, że już niedługo będą one musiały znosić ból katastrofy rodzinnego miasta Jerozolimy. Cierpienie trwa, choć można je przeboleć

Stacja IX. Upadek zwątpienia

Najgłębiej bolą gesty pogardliwe. Oto Mesjasz, a nie potrafi pokonać zgrai biczowników i złoczyńców. Poddaje się ciosom, osuwa na ziemię. Któż wówczas rozumiał (poza Matką i przyjaciółmi), że miłość Boga jest suwerenna? Nie boi się uniznienia. Jest cierpliwa, wzywa do świętości.

Stacja X. Obnażenie

Jak zachować się wobec nagości Jezusa? Może patrząc zrozumieć własną drogę życia, która jest inna niż piękna, rajska nagość Adama. Co się stanie, gdy opadną z nas szaty społecznych, kościelnych godności, gdy wyblakną mamidła i dyplomy. Co się stanie?

Stacja XI. Do krzyża przybicie

Cóż teraz mogę powiedzieć? Milczę, modłę się. Przepraszam. Prawdziwa wolność sprawia, że tajemnicę śmierci. Raczej mogę odważnie spojrzeć w przyjmuję cierpienie, niż zaprzeczam miłości. Jezus - świadek odwiecznej wolności Boga wspomaga w tej nadziei.

Stacja XII. Na

krzyżu umieranie

Jezu, umarłeś na krzyżu, abym dotknął porannej rosy dnia. Żył
w odkupionym świecie.

Stacja Milczenie

XIII.

Już wszyscy odeszli.
Zapomniano o tej przykrej
sprawie. Rankiem inne sensacje
ogłaszano w świątyni i wśród

straganów. Jezus milczy. Tak właśnie nas zbawił.

Stacja XIV. Cóż grób?

Piłat powiedział (ale dlaczego):
Pilnujcie skazanego, strzeżcie
uważnie. Czy obawiał się
zwycięstwa miłości nad śmiercią? Nie, on nie chciał przyznać
się do porażki. Wolał swoje ideologie, swoje szczęście.
Tymczasem nastąpił świt wielkanocnego poranka.

